

„To si snad děláte kozy.“

Na šachovnicové dlažbě stála Adámková, tvářila se přehnaně zkroušeně a v dětsky úpěnlivém gestu si třela dlaně o sebe.

„Už jsme si tykaly... Zuzko, prosím, dej mi tři minuty. Musím ti to vysvětlit.“

„Vysvětlit, že ses mě snažila vydírat? Že ze mě chceš udělat Káčina vraha?“ Nechala jsem dveře otevřené jen na škvíru a viděla, jak přejíždí zkoumavým pohledem po mých bosých chodidlech, pyžamových kalhotách a mikině s nevypratelnou skvrnou od kečupu.

„Vzbudila jsem tě?“ Sama měla na sobě stejný ošklivý fialový kabát jako včera, na hlavě pletenou čepici s ohrnutým lemem a na nohou neforemné válenky. *Až Žurnál*, ale jako ze žurnálu teda nevypadala.

„Jo.“

Čekala jsem, že využije svoje tři minuty a začne vysvětlovat, ale místo toho se na mě jen dívala a mlčela. Oči měla opuchlé a s popraskanými žilkami jako...

Alkoholička?

„Mohla bych dál?“

„Ne.“ *Návštěvní den 2?* „Vysvětlí mi to a sbohem.“

Nikola se rozhlédla po chodbě. Na každém patře našeho vchodu byly jen dva byty, sousedi odnaproti dělali od devíti do pěti a ostatní jezdili výtahem, takže nebylo moc pravděpodobné, že by nás tu někdo vyrušil.

Když jí to došlo, povzdychla si a otočila se zase ke mně. „Včera jsem to trochu přepískla s chlastem. Když se napiju, jsem vždycky agresivnější... teda, verbálně. Jestli jsem tě urazila... totiž, určitě jsem tě urazila, mrzí mě to. Věř mi.“

„Jo, urazilas mě. A uveřejnilas něco, co jsem ani neřekla. S mou fotkou.“

„Řeklas to. Nechtělas jenom, abych tě citovala.“

„Řekla jsem to, abych se tě zbavila. Což bych ráda i teď, takže –“

„Zuzko,“ zaprosila zase. Bridget se mi protáhla mezi kotníky, vyklouzla na chodbu a otřela se Nikole o lýtko.

„Ježíši, ty seš ale krásná micinka! No pod' k tetičce, pocem...“ Než jsem stačila zareagovat, zvedla ji do náruče a ta zatracená zrádkyně jí zespoda olízla bradu. Nikola se hlasitě zařehotala a já kapitulovala.

„Tak pojď dál. Na chvílku.“

Ukázala jsem jí, kam má položit boty obalené sněhem, a usadila ji v obýváku, než si vyčistím zuby a obleču se. Pustila jsem se do toho bleskovou rychlostí, abych Nikole nedala moc času slídit kolem, ale už toho nejspíš nebylo moc, co by si o mně dávno nezjistila.

Když jsem se už v džínách a svetru vrátila do pokoje za ní, napůl jsem čekala, že sebou provinile trhne, sehnutá nad nějakou otevřenou skříňkou. Ale ne, stála u balkonových dveří a dívala se na město pod námi jako včera Filip.

Došla jsem k ní a s úžasem zjistila, že je venku bílo. Ne louže ani zahrňdlá břechka jako v posledních dnech, regulérní bílo. V noci muselo pořádně nasněžit, na ploché střeše školy ležela tlustá sněhová čepice a zaparkovaná auta skoro nebyla vidět.

A na zapadáných čelních sklech jsem neměla žádný vzkaz.

Nikola se ke mně potočila a s dětským nadšením prohodila: „To je krása, že jo? Třeba budou bílý Vánoce!“ Nechala si na sobě kabát, jen si ho rozepnula, takže jsem měla jistou naději, že má v plánu to se mnou vyřídit rychle.

Pokřčila jsem rameny a otevřela větračku, protože v pokoji byla pořád cítit ta připálená topinka a protože mi ten pach tak morbidně připomínal mámu. „Tak povídej. Chci jít do fitka, takže...“

„Do fitka, jo? To bych měla taky.“ Zase ten přehnaně hlasitý řehot, jako by sama sebe královsky pobavila. Všimla jsem si, že pod kabátem má stejný běžový rolák jako včera. Poplácala si vypouklé břicho pod ním a já se přistihla, že se můj vztek na ni během noci někam vytratil.